

A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság a [REDACTED] eljáró ügyvéd: [REDACTED] által képviselt **Hitex Pénzügyi Zrt.** (1061 Budapest, Andrássy út 10.) felperesnek – dr. Czingula Katalin ügyvéd (1068 Budapest, Szondi u. 75. II/2.) által képviselt [REDACTED] alperes ellen kölcsöntartozás megfizetése iránt a Monori Járásbíróság előtt folyamatba tett perében a 2016. október 19. napján kelt 16.P.20.635/2016/8 számú ítélet ellen a felperes részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 50.000 Ft perköltséget.

Döntése indokolásában rögzítette, hogy felperes okiratokkal bizonyítottan alperessel kölcsönszerződést kötött. Igazolta azt is, hogy elszámoltak egymással, az elszámolást alperes nem támadta meg. Az elsőfokú bíróság nem osztotta azon alperesi álláspontot, hogy a felperesi felmondás ne lenne érvényes azért, mert az elszámolás alapján a felmondáskor valóban nem áll fenn tartozása egy később hatályba lépett jogszabály alapján volt elszámolási kötelezettsége a felperesnek visszamenő hatállyal, viszont ez nem teszi érvénytelenné a felmondást.

Álláspontja szerint továbbá alperesi hivatkozással ellentétben a Hpt.213.§ (1) bekezdés a.) és b.) pontjába való ütközést nem tudta a bíróság megállapítani, mivel a szerződés mind annak tárgyát, mind a THM-et tartalmazza. Ezenkívül a szerződés valóban nem tartalmazta a kamat összegét, amely a Hpt. 213.§ (1) bekezdés c.) pontja alapján kötelező eleme a szerződésnek, illetve maga a

BUDAPEST KÖRNYÉKI TÖRVÉNYSZÉK
mint másodfokú bíróság
4.Pf.21.880/2016/6.

2

szerződés nem tartalmazta a törlesztőrészletek számát, összegét és a törlesztési időpontokat, amelyet viszont a Hpt.213.§ (1) bekezdés e.) pontja tesz kötelezővé. Felperes ezzel kapcsolatban hivatkozott a 2008. január 14. napján kelt értesítő levélre, melyet a vételár rész kiutalásával együtt készített és előadta, hogy a használt gépjármű vásárlással kapcsolatos finanszírozási kölcsönszerződések esetében az alperes által hiányolt tételeket, mint a kamat és a devizaárfolyam ez tartalmazza. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes által írt értesítő levél semmiképpen nem tekinthető a felek szerződésének, hiszen az a felek egybehangzó akaratnyilatkozatával jön létre és nem az egyik fél egyoldalú nyilatkozatával. A Hpt.213.§ (1) bekezdése egyértelműen fogalmaz, hogy semmis az a fogyasztási szerződés, amely az abban foglaltakat nem tartalmazza. Azt a bíróság el tudta fogadni felperes részéről, hogy a devizaárfolyamot csak az utaláskor tudta meghatározni, azonban semmiképpen nem elfogadható, hogy a kölcsön kamata nem került a szerződésben rögzítésre. Az okirat alapján az állapítható meg, hogy ez a felperes által egyoldalúan kikötött kamat volt, magában a szerződésben nem volt feltüntetve, ezért a szerződés semmis, semmis szerződésre pedig követelést alapítani nem lehet. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság felperes keresetét elutasította.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, illetve felperes keresetének való helytadását kérte. Amennyiben erre nincs mód, úgy kérte, hogy a másodfokú bíróság a fenti ítéletet helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítsa, valamint az alperest a perköltségek viselésére is kötelezze.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság döntése jogszabályellenes tekintettel arra, hogy a perben rendelkezésre álló okiratokat a bizonyítás körében nem megfelelően értékelte, jogi indokolása a becsatolt okiratokból téves következtetésen alapul. Figyelmén kívül hagyta továbbá az 1/2016 PJE határozatban foglaltakat. A perben rendelkezésre álló 1. számú melléklet alapján megállapítható volt, hogy az 1.126.900 Ft tőkeösszeg után 598.868 Ft kamatot volt köteles fizetni alperes. Ennek megfelelően az ügyleti kamat százalékos értékét is ezen fizetési ütemezés tartalmazta évi 15,2295 %-ban. Álláspontja szerint a felperes által az alperesnek küldött értesítőnek (fizetési ütemezésnek) a felek a kölcsönszerződésben jogi jellegűt biztosítottak (a kölcsönszerződés részének minősítették). A fizetési ütemezésnek hatása volt a szerződés egyéb rendelkezéseire (hiszen az ügyleti kamatláb százalékos mértékét is tartalmazta). A Ptk.200. § (2) bekezdésében foglalt szerződési szabadság elvéből következően a felek ilyen tartalmú megállapodása érvényesnek tekintendő. A fizetési ütemezés a szerződés érvényessége körében joghatás kiváltását célzó akaratnyilatkozat volt, így megfelelt és alkalmazható volt rá az 1/2016 PJE határozat IV.3. pontja.

A kölcsönszerződés 2. oldalának táblázatos része tartalmazza a THM-et százalékban, így a kölcsönszerződés és az elválaszthatatlan mellékletet képező 1. számú mellékletben foglaltak együttes értelmezéséből az a jogi következtetés vonható le, hogy a felek valamennyi kötelező és lényeges kérdésben megállapodtak. A Hpt.213. § (1) bekezdés e.) pontjával kapcsolatban hivatkozott az 1/2016 PJE határozat 2. számú pontjára. A Hpt. értelmében a törlesztőrészletek számának, összegének és a törlesztési időpontoknak kell szerepelnie a szerződésben. A perbeli kölcsönszerződés 2. oldalán található táblázatban egyértelműen szerepel, hogy a havi

törlesztőrészletek összege 23.969 Ft. A táblázatban szerepelt, hogy a törlesztőrészletek száma (futamidő) 72 hónap. A törlesztőrészletek havi esedékességi időpontját a kölcsönszerződés részét képező fizetési ütemezés (1. számú melléklet) tartalmazta. Ez alapján a törlesztőrészletek minden hónap 14. napjával váltak esedékessé, továbbá az ÁSZF 16.3. pontjának harmadik mondata tartalmazott rendelkezést a törlesztőrészletek számítási módjára vonatkozóan. Megjegyezte továbbá, hogy amennyiben a kölcsönszerződés érvénytelensége megállapítható lett volna, úgy abban az esetben az érvénytelenségi okok a perben rendelkezésre álló okiratok alapján kiküszöbölhetőek, felperes által a fentiekben hivatkozott okiratok és az abban foglalt adatok alapulvételével, amely kiküszöbölés ugyancsak a felperesi követelés megítéléséhez vezet.

Alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte, hogy az elsőfokú bíróság érdemben helyes, továbbá a jogszabályoknak megfelelő ítéletét a másodfokú bíróság hagyja helyben a Pp.253.§ (2) bekezdése, illetve a Pp.394.§ (1) bekezdése alapján. Kérte továbbá felperes perköltség viselésére való kötelezést is. Elsősorban a fellebbezést hivatalból el kell utasítani a másodfokú bíróságnak figyelemmel a Pp.392.§ (1) bekezdésére, illetve 393.§ (1) bekezdésében foglaltakra. Ugyanakkor felperes kifejezetten csak az 1/2016 PJE határozatban foglaltakra hivatkozik, amely nem minősül jogszabálynak, így a Pp.393.§ (1) bekezdése alkalmazásának van helye. Ezért felperes fellebbezését hivatalból el kell utasítani tekintettel arra, hogy annak előterjesztésének feltételei nem állnak fenn. Továbbá a kamat mértéke kétséget kizáróan lényeges feltételnek minősül, amelyben a feleknek egyedileg a perbeli kölcsönszerződésben kell megállapodniuk figyelemmel a Hpt.213.§ (1) bekezdés c.) pontjára, valamint a Hpt.210.§ (1) és (2) bekezdésében foglaltakra. A perbeli kölcsönszerződés egyértelműen viszont nem tartalmazza a kamat százalékos mértékét.

Az elsőfokú bíróság pedig helyesen állapította meg a kölcsönszerződés kamatfeltüntetésének hiánya miatti semmisségét. A kamat utólagos közlésének esetleges lehetősége olyan abszurd megoldás lenne, mintha egy adásvételi szerződésnél a vételárat az eladó jogosult lenne a szerződés aláírása után közölni azt egyoldalúan a vevővel. Nem lehet a 2008. január 14. napján – egy héttel a szerződéskötés után – kelt értesítő levélben meghatározni a kölcsönszerződés lényeges feltételeit – kamat mértéke, bázis devizaárfolyam, törlesztési időpontok (forintban kifejezve) – mivel egy egyedi kölcsönszerződésről beszélünk, aminek feltételeihez a felek konszenzusa szükséges. Az értesítő levélben a felperes gyakorlatilag egyoldalúan határoz meg olyan szerződéses feltételeket, amelyekben a feleknek a szerződéskötéskor kellett volna megállapodniuk.

Hivatkozott továbbá arra, hogy felperes nem bizonyította kétséget kizáróan, hogy a törlesztőrészletek a fogyasztó számára is egyértelműen kiszámíthatóak. Fentiekre tekintettel a felek közötti konszenzusról nem beszélhetünk, a kötelelem elsődlegesen nem jött létre a felek között a Ptk.205.§ (1)-(2) bekezdése alapján, másodlagosan pedig semmis a Hpt.213.§ (1) bekezdés e.) pontja alapján is.

Indítványozta továbbá, hogy jelen per tárgyalását a törvényszék a Pp.152.§ (2) bekezdése alapján függeszse fel az Európai Unió Bírósága előtt C-38/17, C-51/17, C-118/17, valamint a

C-126/17 számú előzetes döntéshozatali eljárások jogerős befejezéséig. Álláspontja szerint mind a négy előzetes döntéshozatali eljárás jelen per eldöntésének előkérdését képezi.

A fellebbezés az alábbiakra tekintettel nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogi következtetését a másodfokú bíróság is osztotta. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a szerződés a Hpt.213.§ (1) bekezdés a.) és b.) pontjába való ütközés miatt nem érvénytelen, mivel a szerződés mind annak tárgyát, mind pedig a THM-t egyértelműen tartalmazza. Ugyanakkor a Hpt.213.§(1) bekezdés c.) pontjába és 210. § (2) bekezdésébe ütközik, ugyanis nem tartalmazza maga kölcsönszerződés a szerződéses kamatot.

Helyesen hivatkozik az elsőfokú bíróság arra, hogy a szerződés a szerződő felek egybehangzó akaratnyilvánításával jön létre, nem az egyik fél egyoldalú nyilatkozatával.

Az 1/2016 Polgári jogegységi határozat IV.3. pontja értelmében a pénzügyi intézmény szerződéskötést követő értesítője, mint egyoldalú jognyilatkozat függetlenül annak elnevezésétől a teljesítést elősegítő tájékoztatásnak tekintendő. Ez a tájékoztatás nem minősül joghatás kiváltását célzó egyoldalú akaratnyilatkozatnak, tehát nem értékelhető sem a szerződés létrejöttét, sem annak módosítását vagy megszüntetését eredményező alakító jogként. Valóban a kölcsönszerződés második oldalán a táblázat alatti mondat rögzíti, hogy az átutalási utalványok megküldése tárgyú levél, amely tartalmazza a bázisárfolyamot és a fizetési ütemezést, az ASZF 16.3. pontja alapján a szerződés elválaszthatatlan 1. számú mellékletét képezi. Ugyanakkor nem jelenti azt a szerződés megkötésének összes körülményét figyelembe véve, hogy a felek ténylegesen a kamat összegében megállapodtak volna. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság álláspontja szerint a felek között konszenzus a kamat tekintetében a fentiekre tekintettel sem jött létre.

Maga a kölcsönszerződés tartalmazza, hogy a havi törlesztőrészlet összege 23.969 Ft, illetve, hogy a futamidő, a törlesztőrészletek száma 72 hónap. Ugyanakkor a törlesztési időpontokat nem tartalmazza, azt kizárólag felperes által hivatkozott átutalási utalvány tartalmazza.

A fent kifejtettek alapján az értesítő levél nem vált a szerződés részévé, így helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a szerződés a Hpt.213.§ (1) bekezdés e.) pontjába is ütközik, mivel a törlesztőrészletek számát és összegét tartalmazza, ugyanakkor a törlesztési időpontokat nem.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.393.§ (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül elbírálva – a fenti indokolásbeli kiegészítéssel – a Pp. 394. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta. Nem találta alaposnak a másodfokú bíróság alperes azon hivatkozását, hogy a fellebbezést hivatalból el kell utasítani. Tekintettel arra, hogy felperes az ügy érdemi elbírálásának alapjául szolgáló jogszabály téves alkalmazására hivatkozott, jelen esetben a Hpt.213.§ (1) bekezdés c.) és e.) pontjában foglaltakra.

Továbbá a másodfokú bíróság nem látott alapot arra, hogy az alperes által hivatkozott előzetes döntéshozatali eljárások jogerős befejezéséig a per tárgyalását felfüggeszse tekintettel arra, hogy a hivatkozott előzetes döntéshozatali eljárások olyan jogkérdések tekintetében folynak, amelyekre alperes az elsőfokú eljárás során nem hivatkozott.

BUDAPEST KÖRNYÉKI TÖRVÉNYSZÉK
mint másodfokú bíróság
4.Pf.21.880/2016/6.

5

Felperes fellebbezése nem volt alapos, a másodfokú bíróság mérlegeléssel a Pp.78.§ (1) bekezdésére figyelemmel 25.000 Ft-ban állapította meg alperes másodfokú perköltségét, amely az ügyvédi munkadíjat foglalja magába.

Budapest, 2017. június 15.

Vargáné dr. Erdődi Ágnes sk.
törvényszéki tanácselnök
a tanács elnöke

Zilahyné dr. Schönviszky Anna sk.
bíró, előadó

dr. Szabó Györgyi sk.
törvényszéki bíró